

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. augusztus 13.
(vasárnap)**

Horváth Géza

MEGSZÚNIK – MEGMARAD

Énekek: 171; 373; 376,3; 395

Lekció: 1Kor 14,1-20

Alapige: 1Kor 13,8-10

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy újból vasárnapot ünnepelhetünk. Áldunk Téged, hogy megszenteltetik ez a nap, legfőképpen jelenlétedben, igéd üzenetében, és hadd szenteltessék meg a mi szívünkben is, azzal, hogy csöndes alázattal hallgatjuk majd a Te beszédedet!

Megköszönjük Neked jóságodat, irgalmadat, hosszútűréseidet. Hálás a szívünk, hogy nem bűneink szerint cselekszel velünk, hanem irgalmasságod szerint.

Köszönjük az elmúlt hét minden ajándékát. Köszönjük, hogy vigasztaltad a gyászolókat, akik temettek. Köszönjük, hogy megörvendeztetted azokat, akik új életet fogadtak. Köszönjük Neked, hogy hordoztál bennünket sasszárnyakon, vezéreltél, bajunkban védtél. De nemcsak ezért vagyunk hálásak, hanem azért, hogy a Te egyszülött Fiadat adtad, hogy aki hisz Őbenne, az ne vesszen el, hanem örök élete legyen. Köszönjük, hogy az erről szóló evangélium hirdettetik szerte az egész világon.

Kérünk Téged, hogy Szentlelked által áldj meg bennünket is – legfőképpen azért –, hogy az igének ne csak hallgatói legyünk, hanem cselekvői is! Taníts bennünket az élet ösvényére Urunk, hogy azon járni tudjunk és célba érjünk! Ha valaki pedig közülünk nem indult még el ezen a keskeny úton, kérünk, igazítsd rá lábát a békesség útjára, hogy el tudjon indulni, és felragyogjon előtte az az út, amely a mennybe visz!

Ámen.

Igehirdetés

Testvéreim, mivel a Bibliaolvasó kalauzunk szerint az elmúlt hetekben Pál apostolnak az 1. Korinthusbeliekhez írt levelét olvastuk, ezért a múlt vasárnap is már arról volt szó, hogy Pál apostol hogyan tanít az igében a karizmákról, a lelki ajándékokról.

Azért is nagyon aktuális ez a kérdés, mert minden időben voltak olyanok, akik – mivel nem értették az Isten igéjét –, félreértették azt, amit az ige mond, és félremagyarázták. Éppen ezért ma is előfordul bizonyos vallási közösségekben – de még sajnos református egyházunkban is –, hogy vannak olyan gyülekezetek, csoportok, közösségek, ahol egy-egy lelki ajándékot kiemelnek, a többi fölé helyezik, arra teszik a hangsúlyt, és azt vallják, hogy aki azt nem kapja meg, az nem is hívő igazán.

Pál apostol az 1. Korinthusi levélben elrettentő példaként beszél a kegyelmi ajándékokról. Tudniillik nem azért, mert azok nem Istentől jönnek, hanem azért, mert a gyülekezet rosszul használja. Éppen erre akarja figyelmeztetni a korinthusiakat úgy, ahogy az egész levélben a feltámadás körüli nézeteknek a helyesbítésében, a házasság körüli gondolatokban. Pál apostol a korinthusiakat inti, feddi, és azt mondja, hogy ne térjenek el az igei úttól.

A reformátorok azt mondták, hogy: az igét igével kell magyarázni. Ez ránk úgy vonatkozik, hogy nemcsak az 1. Korinthus 12-14. részeket nézzük meg, hogy mit mond ott az ige a kegyelmi ajándékokról, hanem hozzáolvassuk a többi igét, amely az Újszövetségben a kegyelmi ajándékokról beszél. Ilyen igéket kell mellé olvasni, mint a Római levél 12. részét. Ezt a múlt vasárnap is ajánlottam és remélem, hogy többen megtették a testvérek közül, hogy utánanézték, mit mond a Róma 12. vagy az 1. Péter 4, 10-11.! Vagy mit mond az apostol az Efézus 4. fejezetében, szintén a kegyelmi ajándékokról? Ezeket a részeket most nem mélyrehatóan, hanem megpróbáljuk összefoglalóan megnézni.

A múlt vasárnap láttuk az alapozást, hogy mi az alap. Isten nem akarja, hogy tudatlanok legyünk, és éppen ezért szeretne velünk beszélni az Ő igéjén keresztül.

Nézzük tehát összességében azokat az igéket, amelyek a lelki ajándékokról szólnak!

Mielőtt az apostol rátérne – akár Pál, akár Péter –, a lelki ajándékok kérdésének tárgyalására, először is valamire figyelmezteti a gyülekezetet.

Mire figyelmeztetik a gyülekezetet, Pál és Péter is? Arra, hogy: testvérek, el ne felejtsetek, hogy pogányok voltatok! Miért figyelmezteti Pál rögtön arra a gyülekezetet, hogy: el ne felejtsetek, hogy pogányok voltatok? Azért, mert amikor hívőkké lettek az Isten kegyelme által, a Szentlélek újjászülő munkájának a következtében, akkor nagyon sokszor előfordult, hogy ezek az atyafiak akár Korinthusban, akár Efézusban, akár máshol – hiszen Péter is ezzel foglalkozik, és ő egyetemes levelet írt, az összes keresztyénnek írt – előfordult az akkori gyülekezetekben, hogy a pogány vallásból egy-két szokást, vagy hagyományt átmentettek a hívő életükbe. A görög, pogány misztériumvallásokra gondoljunk, ahonnan egy-két dolgot átmentettek.

Ez azért fontos, mert én ma ismerem ilyen közösségeket testvérek, akik bár vallják, hogy ők Krisztus-követők, Jézus Krisztus útján az ige szerint mennek, de a régi vallásukból egy-két dolgot átmentettek.

Ezért az apostol azt mondja, hogy: testvérek, ne felejtsetek el, hogy valami lezárult! Amikor ti elindultatok a hit útján, amikor ti Krisztus-követők lettetek – vagyis keresztyének lettetek a szó valódi értelmében –, akkor valami új kezdődött el. Előfordult, hogy Korinthusban ezek az emberek visszamentek a régi életükbe, és egy-két dolgot kezdtek lelkileg átmenteni a Krisztust követő magatartásukba és gyülekezeti életükbe.

Péter úgy fogalmazza meg – mielőtt a karizmákra áttérne –, hogy: ne felejtsetek el, hogy sötétségből a világosságra, halálból az életre jöttetek! Hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki ebből kihozott benneteket, aki könyörült rajtatok, ingyen kegyelemből, Jézus Krisztus véérének érdeméért! Akkor valóban legyen igaz, hogy íme, minden újjá lett! Akkor valóban legyen igaz, hogy egy új kezdődött az életetekben!

Először is arra akarja figyelmeztetni őket, hogy ne hozzanak át semmit a régi vallásból, a régi életből.

Másodszor – mielőtt rátérne a lelki ajándékokra az apostol –, elmondja, hogy mi a nagy ajándék a hívő életében. Erről Péter is beszél, és beszél Pál is. Azt mondja, hogy az lesz a hívőnek a legnagyobb élménye, amikor elindul a hit útján, hogy megnyílik előtte az ige.

Ezt azért mondom, testvérek, mert az előbb említett karizmatikus közösségek – én magam is átéltem 1978-ban, Debrecenben, amikor bekerültem a református kollégiumba, éppen akkor indult Debrecenben egy ilyen karizmatikus hullám, a nyelveken szólást és a különleges élményeket helyezték előtérbe.

Pál nem ezt helyezi előtérbe, és Péter sem erről beszél, hanem arról, hogy testvér, *meg fog nyílni előtted az ige!* Ha te valóban elindulsz a Krisztus útján, akkor a Biblia számodra nem egy kultúrtörténeti, irodalmi gyűjtemény lesz a polcodon az egyéb szépirodalom között, hanem meg fogod az Isten igéjét érteni. Ha meg nem érted, akkor fogod kutatni az írásokat.

Ha utána nézel, meg fog nyílni előtted az evangélium titka. Krisztus titka, amit az igén keresztül vehetsz el, vagyis megnyílik az ige.

Olvastam valahol, egy lelkipásztortól, hogy egy karizmatikus beállítottságú ember azt írta neki, hogy: „ó, lelkész úr, az igét nyugodtan tegye félre, a Bibliát nyugodtan tegye félre, mert a megtapasztalások azok többek, mint az Isten igéje! Azokra nagyobb szükségünk van, mint az Isten igéjére.” Aztán ez a lelkipásztor visszaírta: „nem, mert a Biblia szerint az Isten igéje elég nekünk arra, hogy életre jöjjünk, hogy megszentelődjünk, és hogy hívő életünkben a cél felé, a mennyei Jeruzsálem felé haladjunk.”

Például a Lukács 16. részben azt mondja a Biblia, hogy nem megy vissza senki a halottak közül. A gazdag azt kéri, hogy: küldd vissza Lázárt, mert ha valaki a halottak közül megy vissza, akkor majd megtérnek! És mit mond ott Ábrahám? „Van Mózesük és prófétáik, hallgassák azokat”! Ha azokra nem hallgatnak, „az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad”.

Vagyis, ebből az igéből mi a tanítás, mi a tanulság? Az, hogy az Isten igéje elég ahhoz, hogy meggyőzzön bennünket.

Ha téged nem győz meg az Isten igéje, semmi nem fog meggyőzni. Jöhet itt bármilyen mennyei jelenés. Jaj, de sokan várnak különféle jelenésekre, ilyen-olyan csodákra, ilyen-olyan kuriózumokra! Azt mondja nekünk a Biblia, hogy ha téged az ige nem győz meg, ha neked az igéből Krisztus nem ragyog fel, akkor téged senki nem fog meggyőzni. Mert a Szentírás elég ahhoz, hogy meggyőzzön bennünket.

Az öreg János apostol 1. levelének 3. versében azt írja, hogy: amit láttunk, halottunk, tapasztaltunk, hirdetjük nektek az élet igéjét.

És azzal folytatja, hogy mindezt azért teszi: hogy nektek is közösségek legyen velünk, ahogy nekünk közösségünk van az Atyával. János azt mondja, hogy: testvérek, nem valami különleges istentiszteletre akarunk benneteket vinni, nem valami élmény centrikus gyülekezetet akarunk létrehozni, hanem hirdetjük nektek az élet igéjét, mert ez elég ahhoz, hogy közösséget teremtsen. Mert az élet igéje elég ahhoz, hogy téged összekapcsoljon a hívőkkel és összekapcsoljon Krisztussal.

Másodszor arra figyelmeztet bennünket, hogy Isten ajándéka az lesz, hogy miután átvisz sötétségből a világosságra, odaadja a kezünkbe az igét.

Harmadszor – még mielőtt rátérne arra, hogy milyen kegyelmi ajándékok vannak – azt mondja, hogy a következő nagy ajándék az lesz, hogy a hívőt bekapcsolja a Krisztus testbe. A közösség lesz a következő ajándéka a hívőnek. Engem az Isten Szentlelke bekapcsol a gyülekezet életébe, és én is egyik tagja leszek.

Ahogy azt a hitvallásunkban meg is valljuk: „hiszem az egyetemes keresztyén anyaszentegyházat, és hiszem a szentek egyességét”, vagyis Isten Szentlelke által betagol engem a Krisztus testbe. Én egy tag leszek, és mivel tag vagyok, kapom a lelki ajándékokat, van valamilyen feladatom.

Mert minden tagnak van valamilyen funkciója, feladata. Nem lehet az egész test csak szem. Elég belőle kettő. Nem lehet csak vese. Vagy nem lehet csak lábujj az egész test. Minden testrésznek van valamilyen funkciója, van valamilyen feladata.

Azt mondja az ige, hogy Isten azért adja a kegyelmi ajándékokat, hogy a Krisztus testben egymás javára és épülésére tudjunk élni. Tehát, nem csak úgy vagyok a Krisztus testben.

Aki úgy gondolja, hogy ő csak van, az lássa meg ma az igéből, hogy tényleg azért vagyok én, hogy csak hallgassam az igét? Mint ahogy a csendes héten a Jakab leveléből vettük, hogy „az igének ne csak hallgatói legyetek”! Mert akiknek Jakab írt, azok hallgatták az igét. Azoknak nem azt kellett mondani, hogy: halljátok az igét! Azok hallgatták az igét, de nem akartak semmit csinálni, nem akarták cselekedni az igét.

Először is azt mondja Pál apostol – mielőtt rátérne arra, hogy milyen lelki ajándékok vannak –, az első ajándék az, hogy Isten újjáteremtett engem. Átvitt halálból az életbe, sötétségből a világosságra. Ha nem, én még pogány lennék. Lehet, hogy református pogány. Lehet, hogy katolikus pogány. Lehet, hogy evangélikus pogány. Teljesen mindegy! Elvesznék. Vallásosságommal, azzal együtt, hogy megkereszteltek gyermekkoromban, én elveszett lennék, de könyörült rajtam.

Másodszor: kinyitja előttem az igét. Rögtön táplálni akar, hozzám illő eledellel. Erről is beszél a Szentírás.

Harmadszor: közösséget ad. Ismét kiemelem, testvérek – mert lehet, hogy ha csak egy valaki van itt, aki úgy gondolja, hogy neki nem kell a hitéhez közösség, annak nincs is hite. Ha neki a hitéhez nem kell a közösség, akkor azt jelenti, hogy nincs hite. Mert engem az Isten Szentlelke be akar tagolni egy közösségbe, ahol vannak csecsemők, ahol vannak középkorúak, ahol vannak öregek, ahol vannak betegek, ahol vannak gyászolók. Mert különben akkor én csak magamat építeném. Mit mond a kegyelmi ajándékról? Azért kapjátok, hogy egyik a másikat tudja építeni. Nem öncélúak ezek az adományok, hanem van egy terület, ahol te tudod használni ezeket az ajándékokat.

Az Efézus 4,11-16 nagyon szépen foglalja ezt össze. Azt mondja, hogy: „és Ő adott némelyeket” – tudniillik az Úr. Előtte Krisztusról beszél, hogy leszállott a mennyből, aztán felment a mennybe, „feljebb minden egeknél, hogy mindeneket betöltsön, és ő adott némelyeket...”.

A legtöbb szektában a szektavezető adja ezeket a kegyelmi ajándékokat. Nagy tévedés, mert ezeket az Úr adja! Nem kézzátétellel vagy egyéb ilyen-olyan fikciókkal a csoportnak vagy a közösségnek a vezetője. Sajnos a karizmatikus körökben ez így megy, adja egyik a másiknak, kézzátétellel.

Nem! „Ő adott némelyeket... apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul” – hogy hirdessék az örömhírt –, „némelyeket pedig pásztorkul és tanítókul.”

Figyeljük meg, hogy miért? „Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.” (13. vers)

Míg eljutunk valahová –, mert ezeknek a kegyelmi ajándékoknak van egy célja. Az, hogy a gyülekezet fejlődjön, épüljön.

Testvérek, az a szomorú tapasztalatom – immáron már 30 évre tudok visszaneézni vagy 34-re –, hogy amelyik közösség nem az Istentől kapott ajándékokkal gazdálkodott, az nem épült, hanem leépült. Budapesten is tartottak fenn az egyik kórházban egy osztályt azok számára, akik a különböző szektákban – de főleg egy nagy szektában – idegileg tönkrementek. Pszichiátriai osztályt tartottak fenn nekik: a vallási örülteknek.

Az én szűk ismeretségi körömben is van két ilyen, akiket a nyelveken szólás és karizmatikusság oda vitt, ahová vitt, és azzá tett, amivé tett.

Nagyon veszélyes terület ez, testvérek! Pál apostol az Efézus 4. részben összefoglalja, hogy milyen célból kapjuk a lelki ajándékokat: a „szolgálat munkájára”.

Ha valaki kegyelmi ajándékot kap, az nem arra való, hogy dicsekedjen, hanem arra, hogy szolgáljon. „Szolgálat munkájára” – hogy végezze a munkát, amit rábízott az Isten. „Szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére”.

Mert a hívő számára az a fontos, hogy Krisztus teste épüljön, és az a legnagyobb gyönyörűség, hogy az Egyház épüljön, a Krisztus test növekedjen. „Hogy többé ne legyünk gyermekek, akik ide-oda hányódnak és sodródnak a tanításnak akármilyen szele, az embereknek álnoksága által, a tévelygés ravaszságához való csalárdság által.” (14. vers)

Az ellenségnek micsoda ravaszsága ez, amikor így becsap embereket!

A „szolgálat munkájára” – ide kell eljutni!

Aztán arra, hogy egy-egy kegyelmi ajándékot kiemelnek bizonyos körökben és azt hangsúlyozzák, arra meg az 1. Péter 4. részben nagyon világos ige van. Eligazít bennünket, ahol a 10. versben arról beszél, hogy: „Ki-ki, amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfarkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.”

Tehát, nem arról van szó, hogy kapsz egy kegyelmi ajándékot, hanem „Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai”. A sáfárság azt jelenti, hogy kapok valamit, használok – nem elásom, mint az egy talentumos –, a végén pedig elszámolok vele.

Tehát, amikor az Isten kegyelmi ajándékot ad valakinek, azt azért adja, hogy építse a testvéreket, a gyülekezetet. Azért kapja, hogy azt használja, nem azért, hogy elássa, mert a végén el kell majd számolnia azzal Istennek.

Végül, hadd térjek rá, testvérek, arra, amiről a mai igénk is nagyon konkrétan beszél, amiről Pál az 1. Korinthus 13-ban beszél. Arról tudniillik, hogy vannak kegyelmi ajándékok, amelyek meg fognak szűnni, és vannak kegyelmi ajándékok, amelyek meg fognak maradni.

A szeretetről azt mondja, hogy meg fog maradni. (Nem azért, mert a szeretet kegyelmi ajándék, bár volt olyan idő, amikor az egyik egyházi vezető ezt kitalálta, hogy a szeretet kegyelmi ajándék, és ezt így kellett mondani, de tudjuk, hogy a szeretet nem kegyelmi ajándék.) Azért mondja Pál, hogy a szeretet soha el nem fogy –, mert a korinthusi gyülekezet a kegyelmi ajándékokat nem szeretetben használta. Csak akkor jók ezek a gyülekezetben, ha szeretetben tudjuk használni, és nem szeretetlenül.

Ezért mondja, hogy: a szeretet, soha el nem fogy. Van, ami el fog fogyni. „Legyenek bár jövendőmondások, eltöröltetnek; vagy akár nyelvek, megszűnnek”.

Tehát, ha ma azt mondja egy vallásos csoport, hogy ma is van nyelveken szólás és gyakorolja – mindegy, hogy református vagy karizmatikus gyülekezetben –, meg kell mondani, hogy olvassa el az 1. Korinthus 13,8-10. verseket. „Megszűnnek”. Itt a görög szó, nem azt jelenti csak, hogy „megszűnik”, hanem azt, hogy „végleg megszűnik”.

Tehát nem úgy szűnik meg, hogy felfüggesztik vagy egy kis időre, hanem azt mondja a görög, hogy végleg megszűnik.

Nem is tudom, miért mondják azt, hogy ma van nyelveken szólás, amikor itt van, hogy végleg megszűnik. Erre könnyen mondhatják, hogy: na, de nincs benne a Bibliában, hogy mikor szűnik meg végleg? Lehet, hogy majd 2050-ben. Erre szoktuk mondani, hogy: „olvasd tovább a Szentírást, ott van a 10. vers”! „De mikor eljő a teljesség, a rész szerint való eltöröltetik”.

Mi az a teljesség? Testvérek, ez egészen világosan azt jelenti, hogy: amikor összeáll a Szentírás. Amikor az öreg János apostol megírta a leveleit, megírta a mennyei Jelenések könyvét, akkor tudjuk, hogy a Szentírás lezárult. Eljött a teljesség. Ezeket a tekercseket, iratokat adták körbe a gyülekezetekben, olvasták az istentiszteleteken. Erről beszéltek, erről szólt az ige. Eljött a teljesség. Persze, átment a gyülekezet egyik korból egy másik korba.

Azért ez nem volt egyszerű! A Cselekedetek könyvét, a Galáciabeliekhez írt levelet vagy a Kolossébeliekhez írt levelet gondoljuk csak el! Hát, nem volt egyszerű az, amikor Isten a két folyót egyesítette. A két utat egyé tette: a zsidóságot, meg a pogányokat. Milyen nehezen emésztették meg, még Péter is milyen nehezen emészti meg!

Vagy a gyülekezeti közösség! Úgy látszik, hogy Isten a pogányoknak is adott megtérést az életre. Jönnek zsidók és jönnek pogányok, és lesznek hívők. Lesznek keresztyének, lesznek Krisztus-követők. Szeretik az ő Megváltójukat. Szolgálnak Neki – lelki ajándékokkal.

Ez nem volt könnyű kor! Istennek az ígét meg kellett akkor erősíteni csodák, jelek és különféle gyógyítások által. Halottak feltámadnak (naini ifjú, Lázár), hogy

lássák: az Isten beavatkozik az ember életébe! És ezek lezárulnak, mert kezünkben van a Szentírás. Kezünkben van az az ige, amely elég mindenre. Amely elég nekünk ahhoz, hogy célba érjünk, hogy tanácsoljon, hogy feddjen, hogy útmutatást adjon nekünk.

Az 1. Thesszalónika 5,14 is nagyon szépen beszél úgy a lelki ajándékokról, mint: bölcsesség, értelem, mások tanácsolása, tanítása, feddése, vigasztalása.

Az 1. Korinthus 12-14. részeken kívül Pál nem beszél a nyelveken szólásról többet, pedig még ír vagy 10 levelet, miután ezt megírja, de egyikben sem foglalkozik vele. Péter apostol abszolút nem foglalkozik a leveleiben, Jakab nem foglalkozik – láttuk most a csendes héten. Júdás nem foglalkozik és János sem foglalkozik vele a leveleiben.

Vizont foglalkoznak sokat azzal, amit a Thesszalónikai levélben olvashatunk, hogy: egymást segítsétek! Az Isten ad neked ajándékot, hogy a testvéredet tudd segíteni. Lehet, hogy anyagilag vagy lelkileg. Lehet, hogy mindkét formában, hogy a te testvéredet építsd.

Éppen ezért testvérek, „megszűnnek”. A prófétálás megszűnik.

Vannak ma próféták? Hát, olyan értelemben, mint Ézsaiás vagy Jeremiás, olyan értelemben nincsenek. Egy értelemben vannak ma próféták hogy Krisztus nevééről tegyenek vallást. Ez a mai prófétaság, hogy a nevéől én is vallást tegeyek.

Mert beszélhetek másoknak Krisztusról úgy, ahogy pl. az Ézsaiás 50. rész, 4. versében olvassuk: „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem”. Mit adott az Úr Isten? Milyen ajándékot? Bölcs nyelvet. Mire? „Hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem”. Milyen ajándékban? Hallod az ígét. „Fölserkenti fületem”. Mire? Hogy tudjak beszélni. Hogy legyen mit mondanom a másoknak. Hogy ne csak úgy beszéljek össze-vissza valamit neki, hanem igével tudjam biztatni, bátorítani, erősíteni.

Hát nem nagyobb dolog ez, testvérek, mint a nyelveken szólás? Hát nem nagyobb hasznára van a másik testvérnek, ha én tudom őt bátorítani, meg erősíteni, meg vigasztalni az Isten igéjével? Dehogynem! Nem jobban építi, mint az, ha össze-vissza beszélek valamit, amit senki sem ért? Dehogynem!

Legyünk ezért hálásak, testvérek, hogy a Szentírásban, az Újszövetségben, több mint húsz ilyen ajándékot sorol fel az Isten igéje!

Hadd fejezzem be azzal, hogy hiába sorolja fel az Isten igéje, ha én azokat nem veszem komolyan, nem használom. Nem önmagamért és nem önmagamnak, hanem a mások javára és üdvösségére.

Milyen jó, hogy a gyülekezeti közösségben Isten különféle ajándékokat ad! Mert ha régen a mezőgazdasági közösségben – képzeljétek el –, mindenki csak búzát termelt volna! Az egyik termelt búzát, a másik kukoricát, a harmadik krumpelit, és aztán elkezdtek csereberélni. Hogyha mindenki csak kukoricát termel, hogyha mindenki csak burgonyát, akkor mit cserélnek?

Azért kapunk Istentől mást-mást, hogy azokat az Ő dicsőségére használjuk, ahogy Péter befejezi az 1. Péter 4-ben, „hogy mindenkor Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.”

Erre törekedjünk mi is! Ámen.

Imádkozzunk!

Azt kértük az előbb, hogy jövel mihozzánk és részesíts ajándékodban, lakozzál mibennünk, mint élő templomaidban!

Köszönjük, hogy ezt valóban, imádságban is, most kérhetjük Tőled, drága Urunk! Kérjük, hogy tölts el tűzzel bennünket! Ajándékozz meg, először is új élettel, és Jézus Krisztussal együtt mindennel, ami nekünk a kegyesség és az élet területeire kell!

Köszönjük, hogy annyi ajándékot adtál már nekünk. Bocsásd meg, ha rosszul éltünk vele, mert nem vettük komolyan! Azokat akartuk volna kapni, amelyek megszűnnek és azokat, amelyek megmaradnak, azokat elodáztuk, nem kértük, vagy nem használtunk vele másoknak: testvéreknek, a gyülekezetnek. Nem önmagunkat szeretnénk építeni – és ments meg ettől bennünket, hogy ezt tegyük –, hanem másoknak szeretnénk szolgálni azzal, amink van.

Köszönjük, hogy a Te szereteted soha el nem fogy, mert csak ezzel a szeretettel lehet ezekkel élni, a gyülekezetben forgolódni, mások hasznára lenni, értelmes életet élni.

Kérünk, hogy tagold be bennünket a gyülekezet közösségébe! Ha pedig már betagoltál, akkor add, hogy észrevegyük feladatunkat, szolgálatunkat, hogy épülés, előrehaladás lehessen, és nem leépülés!

Köszönjük, hogy világos a Te igéd, Urunk, de bevalljuk, hogy minden időben voltak, akik elhomályosították, kiforgatták, akik önkényesen magyarázták, és ennek meglett a következménye.

Adj az igéd előtt való alázatot! Adj a Te igéd iránt való szeretetet, és add a Te igédet a szánkba, hogy másokat tudjunk vigasztalni, bátorítani, szeretetben feddeni esetleg és simogatni!

Ámen.

395. ének

1. Isten szívéen megpihenve Forrjon szívünk egybe hát,
Hitünk karja úgy ölelje Édes Megváltónkat át!
Ő fejünk, mi néki tagja, Ő a fény, mi színei;
Mi cselédek, ő a gazda, Ő miénk, övéi mi.

2. Szeretetben összeforrva, Egy közös test tagjai,
Tudjuk egymásért harcolva, Ha kell, vérünk ontani.
Úgy szerette földi nyáját S halt meg értünk jó Urunk;
Fájna néki, látva minket, Hogy szeretni nem tudunk.

3. Nevelj minket egyességre, Mint Atyáddal egy te vagy,
Míg egyé lesz benned végre Minden szív az ég alatt;
Míg Szentlelked tiszta fénye Lesz csak fényünk és napunk,
S a világ meglátja végre, Hogy tanítványid vagyunk.